

Sygn. akt I C 3887/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Wioleta Czajkowska

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa **P. G.**

przeciwko (...) **Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

1. zasądza od (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz P. G. kwotę 10.438,00 (dziesięć tysięcy czterysta trzydzieści osiem) złotych z odsetkami:

a) ustawowymi od dnia 13 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty od kwoty 4.000,00 (cztery tysiące) złotych tytułem zadośćuczynienia,

b) ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty od kwoty 5.100,00 (pięć tysięcy sto) złotych tytułem zadośćuczynienia,

c) ustawowymi od dnia 14 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty od kwoty 1.138,00 (jeden tysiąc sto trzydzieści osiem) złotych tytułem odszkodowania,

d) ustawowymi od dnia 13 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty od kwoty 200,00 (dwieście) złotych tytułem odszkodowania;

1. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

2. zasądza od (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz P. G. kwotę 1.784,00 (jeden tysiąc siedemset osiemdziesiąt cztery) złote tytułem zwrotu kosztów procesu;

3. nakazuje pobrać od (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 1.050,12 (jeden tysiąc pięćdziesiąt 12/100) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 3887/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 października 2014 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 13 kwietnia 2015 roku, P. G. wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwot 4.000 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 26 września 2013 roku

do dnia zapłaty oraz 1.335 złotych tytułem utraconych zarobków wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 26 września 2013 roku do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł

o ustalenie, że pozwany ponosi odpowiedzialność za ewentualne skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 20 stycznia 2013 roku, które mogą powstać lub ujawnić się

w przyszłości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 20 stycznia 2013 roku doszło do wypadku komunikacyjnego z udziałem powoda, którego sprawcą był kierowca, który posiadał umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartą z pozwanym. W wyniku wypadku doznał obrażeń ciała. Pozwany przyjął odpowiedzialność za szkodę doznaną przez powoda i przyznał na rzecz jego rzecz kwotę 5.936 złotych, w tym: 5.600 złotych tytułem zadośćuczynienia, 341,47 złotych tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz 336 złotych tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich. Zdaniem powoda dochodzona pozwem kwota 4.000 złotych tytułem zadośćuczynienia stanowi kwotę niewygórowaną w stosunku do cierpienia i bólu, jaki powód odczuwał bezpośrednio po wypadku i w okresie późniejszym, a wniosek o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za ewentualne skutki kolizji jest podyktowany tym, że leczenie nie zostało jeszcze zakończone. Z kolei uzasadniając wniosek o zwrot utraconego zarobku powód wskazał, że na zwolnieniu lekarskim otrzymywał wynagrodzenie za pracę

w niższym wymiarze. Roszczenie o zasądzenie odsetek od dochodzonej kwoty zadośćuczynienia i odszkodowania stało się wymagalne w dniu 26 września 2013 roku, ponieważ pozwany w dniu 25 września 2013 roku wydał w toku postępowania likwidacyjnego ostateczną decyzję dotyczącą naprawienia szkody objętej pozwem.

[pozew – k. 3-7, dowód doręczenia odpisu pozwu pozwanemu – k. 74]

W odpowiedzi na pozew z dnia 27 kwietnia 2015 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa

i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany przyznał, iż przyjął odpowiedzialność za skutki wypadku komunikacyjnego jakiemu uległ P. G. i wypłacił mu z tego tytułu w trakcie postępowania likwidacyjnego kwotę 5.600 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, kwotę 336 złotych tytułem kosztów opieki oraz kwotę 341,47 złotych tytułem kosztów leczenia. Zdaniem pozwanego, wypłacona dotychczas kwota odpowiada wysokości doznanych cierpień i krzywd przez powoda i czyni dalsze roszczenia bezzasadnymi. Odnosząc się do roszczenia o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za skutki kolizji z dnia 20 stycznia 2013 roku pozwany wskazał, że strona powodowa nie ma interesu prawnego

w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku, bowiem obecne brzmienie art. 442¹ § 1 k.c. wyeliminowane zostało niebezpieczeństwo upływu terminu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody na osobie wcześniej niż szkoda ta się ujawniła. W odniesieniu do roszczenia odsetkowego podniósł, że odsetki od kwot zadośćuczynienia i odszkodowania są wymagalne od daty wyrokowania przez sąd pierwszej instancji, a nie jak chce powód od dnia 26 września 2013 roku.

[odpowiedź na pozew – k. 55-61]

Pismem procesowym z dnia 13 września 2016 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 9 grudnia 2016 roku, powód zmodyfikował powództwo w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 10.776 złotych na którą składały się kwoty:

1. 9.100 złotych tytułem zadośćuczynienia z odsetkami:

a) ustawowymi liczonymi od kwoty 4.000 złotych od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia 30 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi

za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

b) ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 5.100 złotych od dnia doręczenia stronie pozwanej pisma zmieniającego powództwo do dnia zapłaty.

1. 1.676 złotych tytułem odszkodowania z odsetkami ustawowymi od dnia doręczenia odpisu pozwu stronie pozwanej do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. w pozostałym zakresie dochodził roszczenia jak w pozwie.

[pismo procesowe z dnia 24.09.2016 r. – k. 149-149v., dowód doręczenia odpisu pisma pozwanemu – k. 165]

W piśmie procesowym z dnia 12 października 2016 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa również w zakresie w jakim zostało rozszerzone.

[pismo procesowe z dnia 12.10.2016 r. – k. 153-154]

Na ostatnim terminie rozprawy w dniu 14 grudnia 2016 roku stawił się powód i jego pełnomocnik. W imieniu pozwanego nikt się nie stawiał, o terminie pozwany i jego pełnomocnik powiadomieni. Pełnomocnik powoda sprostował omyłkę pisarską w piśmie

z dnia 13 września 2016 roku w zakresie odsetek określonych w punkcie 1a) w ten sposób,

że zażądał odsetek ustawowych do dnia 31 grudnia 2015 roku, a nie do 30 grudnia 2015 roku. Nadto wskazał, że na kwotę 1.676 złotych z tytułu odszkodowania składa się kwota 1.138 złotych z tytułu utraconych zarobków, 300 złotych z tytułu prywatnych wizyt

w gabinecie neurologicznym, 38 złotych tytułem kosztów zakupu leków oraz 200 złotych z tytułu kosztów pomocy osób trzecich.

[protokół rozprawy z dnia 14.12.2016 r. – k. 170-170v.]

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 stycznia 2013 roku kierująca pojazdem marki V. (...) o numerze rej. (...) (...)E. P. wyjechała z ulicy (...) na ulicę (...)

w O. i wjechała na pas ruchu, po którym poruszał się kierujący pojazdem marki V. (...) nr rej. (...) P. G. i jego matka Z. G., w wyniku czego doszło do czołowego zderzenia obu pojazdów. Na miejsce wypadku został wezwany patrol Policji, pogotowie i straż pożarna. Za sprawcę wypadku została uznana kierująca pojazdem marki V. P. P., która została ukarana mandatem karnym. Kierujący pojazdami uczestniczącymi w zdarzeniu byli trzeźwi. Powód w trakcie zderzenia był zapięty w pasy bezpieczeństwa.

[bezsporne, nadto pismo KP w O., pokwitowanie, oświadczenie o okolicznościach kolizji, zdjęcia oględzin pojazdu o nr rej. (...) – akta szkody, wyjaśnienia informacyjne powoda 00:02:22 – 00:32:06 k. 76-78 w zw. z zeznaniami powoda – k. 170v., płyta – k. 80v., zeznania Z. G. 00:37:16-00:52:31 k. 78-79, płyta – k. 80v.]

W wyniku zderzenia obu pojazdów powód uderzył kolanami w część pojazdu znajdującą się pod kierownicą, a głową w poduszkę powietrzną a następnie zagłówek. Odczuwał ból głowy. Nie mógł poruszać kciukiem. Po pewnym czasie zaczął odczuwać ból w nodze.

[bezsporne, nadto wyjaśnienia informacyjne powoda 00:02:22 – 00:32:06 k. 76-78 w zw. z zeznaniami powoda – k. 170v., płyta – k. 80v.]

Z miejsca zdarzenia powód i jego matka Z. G. zostali przewiezieni karetką pogotowia do Wojewódzkiego Szpitala (...) - Curie

w Z.. W izbie przyjęć szpitala stwierdzono u powoda stłuczenie nadgarstka prawego i kolana lewego. Zastosowano leczenie przeciwbólowe środkami farmakologicznymi. Zalecono przyjmowanie leków przeciwbólowych i kontrolę w Poradni Ortopedycznej. Powód został wypisany ze szpitala tego samego dnia.

[wyjaśnienia informacyjne powoda 00:02:22 – 00:32:06 k. 76-78 w zw. z zeznaniami powoda – k. 170v., płyta – k. 80v., zeznania Z. G. 00:37:16-00:52:31 k. 78-79, płyta – k. 80v., poświadczona za zgodność z oryginałem kopia karty informacyjnej nr (...) – k. 16, poświadczona za zgodność z oryginałem kopia skierowania do poradni ortopedycznej – k. 21]

W dniu 21 stycznia 2013 roku powód z powodu wymiotów i omdleń zgłosił się do Miejskiej Przychodni (...) w O., gdzie otrzymał skierowanie na oddział chirurgiczny z powodu stanu po urazie głowy spowodowanego wstrząśnieniem mózgu.

[wyjaśnienia informacyjne powoda 00:02:22 – 00:32:06 k. 76-78 w zw. z zeznaniami powoda – k. 170v., płyta – k. 80v., zeznania Z. G. 00:37:16-00:52:31 k. 78-79, płyta – k. 80v., poświadczona za zgodność z oryginałem kopia skierowania do szpitala – k. 15]

W dniu 22 stycznia 2013 roku powód zgłosił się na Szpitalny Oddział Ratunkowy Wojewódzkiego Szpitala (...) -Curie w Z. i został przyjęty na Oddział Medycyny Ratunkowej z rozpoznaniem stanu po urazie wielomiejscowym doznany na skutek wypadku komunikacyjnego. Wykonane badania klatki piersiowej, kręgosłupa i głowy nie wykazały zmian pourazowych. Nadgarstek prawy został usztywniony w szynie. Powód przyjmował leki Polprazol, Fraxipirynę, PWE i Mydocalm Forte. Został wypisany ze szpitala w dniu 24 stycznia 2013 roku. Zalecono dalszą kontrolę w POZ.

[wyjaśnienia informacyjne powoda 00:02:22 – 00:32:06 k. 76-78 w zw. z zeznaniami powoda – k. 170v., płyta – k. 80v., zeznania Z. G. 00:37:16-00:52:31 k. 78-79, płyta – k. 80v., poświadczona za zgodność z oryginałem kopia karty informacyjnej leczenia szpitalnego – k. 17, k. 22, wyjaśnienia informacyjne powoda 00:02:22 – 00:32:06 k. 76-78 w zw. z zeznaniami powoda – k. 170 v.]

Po wyjściu ze szpitala powód pozostawał pod opieką POZ oraz Poradni Chirurgiczno-Ortopedycznej w O.. Uczęszczał także w okresie od dnia 1 lutego 2013 roku do dnia 14 czerwca 2013 roku na wizyty do Poradni Neurologicznej w P., a następnie w okresie od października 2013 roku do września 2014 roku do Poradni Neurologicznej w O..

[poświadczona za zgodność z oryginałem kopia dokumentacji medycznej POZ – k. 23-26, 104-118, poświadczona za zgodność z oryginałem kopia dokumentacji medycznej z poradni ortopedycznej – k. 27-32, 99-103, poświadczona za zgodność z oryginałem kopia dokumentacji medycznej z poradni neurologicznej – k. 33-43]

Powód uczęszczał na zabiegi rehabilitacyjne w ramach NFZ. Odbył dwa cykle rehabilitacji.

[poświadczona za zgodność z oryginałem kopia skierowania na zabiegi fizjoterapeutyczne – k.18, wyjaśnienia informacyjne powoda 00:02:22 – 00:32:06 k. 76-78 w zw. z zeznaniami powoda – k. 170v., płyta – k. 80v., zeznania Z. G. 00:37:16-00:52:31 k. 78-79, płyta – k. 80v.]

Nadgarstek pozostawał usztywniony przez cały okres leczenia, a po rehabilitacji powód nosił rękawicę uciskową. Przyjmował leki przeciwbólowe zalecone przez ortopedę oraz leki przepisane przez neurologa w związku z bólami kręgosłupa szyjnego.

[dokumentacja fotograficzna – k. 14, wyjaśnienia informacyjne powoda 00:02:22 – 00:32:06 k. 76-78 w zw. z zeznaniami powoda – k. 170v., płyta – k. 80v.]

Od 2014 roku powód chodzi na wizyty w poradni zdrowia psychicznego z powodu zaburzeń lękowych.

[wyjaśnienia informacyjne powoda 00:02:22 – 00:32:06 k. 76-78 w zw. z zeznaniami powoda – k. 170v., płyta – k. 80v., poświadczona za zgodność z oryginałem kopia historii choroby

z poradni zdrowia psychicznego – k. 87-88]

Powód poniósł koszty leczenia w łącznej sumie 341,47 złotych, w tym 300 złotych tytułem wizyt w Poradni Neurologicznej w P. i 41,47 złotych tytułem zakupu opaski elastycznej i leków.

[kopia rachunku nr (...) – k. 167, kopia faktury VAT nr (...) – k. 168]

P. G. przez okres dwóch miesięcy po wypadku nie mógł wykonywać żadnych czynności prawą dłonią, która była unieruchomiona szyną. Po rehabilitacji nosił rękawicę uciskową. Matka, z którą mieszkał, również została poszkodowana w wypadku i nie mogła wykonywać żadnych prac w domu. Przez okres około dwóch miesięcy po wypadku powód korzystał z pomocy rodziny przy sprzątaniu mieszkania, gotowaniu, praniu, robieniu zakupów i paleniu w piecu. Najbliżsi wozili go na wizyty do lekarzy i zajmowali kolejkę u lekarzy.

[wyjaśnienia informacyjne powoda 00:02:22 – 00:32:06 k. 76-78 w zw. z zeznaniami powoda – k. 170v., płyta – k. 80v., zeznania Z. G. 00:37:16-00:53:35 k. 78-79, płyta – k. 80v.]

P. G. przebywał na zwolnieniu lekarskim nieprzerwanie od dnia 21 stycznia 2013 roku do dnia 14 lipca 2013 roku.

[wyjaśnienia informacyjne powoda 00:02:22 – 00:32:06 k. 76-78 w zw. z zeznaniami powoda – k. 170v., płyta – k. 80v., zeznania Z. G. 00:37:16-00:53:31 k. 78-79, płyta – k. 80v., poświadczona za zgodność z oryginałem kopia dokumentacji medycznej – k. 25-31, kopie zwolnień lekarskich – k. 45-51]

Przed wypadkiem powód był zatrudniony na stanowisku magazynier – kierowca z wynagrodzeniem w wysokości 1.600 złotych brutto. W okresie zwolnienia lekarskiego otrzymał od 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 stycznia 2013 roku wynagrodzenie w kwocie 1.418,36 złotych brutto, na którą składało się wynagrodzenia zasadnicze w kwocie 1.013,34 złote i wynagrodzenie chorobowe w kwocie 405,02 złote brutto; za okres od dnia 1 lutego 2013 roku do dnia 22 lutego 2013 roku wynagrodzenie chorobowe w kwocie 810,04 złote brutto oraz w okresie od dnia 23 lutego 2013 roku do dnia 14 lipca 2013 roku zasiłek chorobowy wypłacany przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Łącznie w okresie od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 lipca 2013 roku powód otrzymał z tytułu wynagrodzenia za pracę, wynagrodzenia za czas choroby i zasiłku chorobowego wypłacanego przez ZUS kwotę 6.787,70 złotych netto. W tym okresie w przypadku niekorzystania ze zwolnień lekarskich powód otrzymałby z tytułu wynagrodzenia za pracę kwotę 8.269,66 złotych netto. Po powrocie do pracy bał się prowadzić samochód i dlatego został przeniesiony na inne stanowisko pracy.

[wyjaśnienia informacyjne powoda 00:02:22 – 00:32:06 k. 76-78 w zw. z zeznaniami powoda – k. 170v., płyta – k. 80v., poświadczona za zgodność z oryginałem kopia zaświadczenia – k. 44, oświadczenie – k. 150]

Z punktu widzenia neurologicznego powód na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 20 stycznia 2013 roku doznał skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa na bazie istniejących znacznie zaawansowanych zmian zwyrodnieniowych odcinka szyjnego kręgosłupa. Nieznacznego stopnia naciągnięcie aparatu więzadłowo – mięśniowego odcinka szyjnego kręgosłupa skutkowało pourazowym zespołem bólowym szyjnym. Cierpienia fizyczne były umiarkowane w pierwszych czterech tygodniach po wypadku i systematycznie zmniejszały się. W wyniku wypadku powód doznał 2 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu według punktu 94a – urazowe zespoły korzonkowe (bólowe, ruchowe, czuciowe lub mieszane) w zależności od stopnia - szyjne zgodnie z treścią Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku (Dz. U. 2013/954). Ocena doznanego uszczerbku uwzględnienia zmiany zwyrodnieniowe odcinka szyjnego kręgosłupa, które nie są związane bezpośrednio z wypadkiem. W pierwszym miesiącu po wypadku koszt leczenia powoda wynosił około 20 złotych, w okresie od drugiego do siódmego miesiąca

- 10 złotych miesięcznie, a w okresie od ósmego do dwunastego miesiąca po wypadku - 5 złotych miesięcznie. Powód nie wymagał i nadal nie wymaga pomocy osób trzecich. Nie wymaga i nie wymagał zabiegów rehabilitacyjnych. Rokowania odnośnie bezpośrednich skutków wypadku na zdrowie powoda są dobre.

[pisemna opinia biegłego neurologa – k. 121-130]

Z punktu widzenia ortopedy powód w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 20 stycznia 2013 roku doznał skręcenia prawego nadgarstka, skręcenia kręgosłupa szyjnego i stłuczenia lewego stawu kolanowego. Obecnie pozostaje niewielkie ograniczenie ruchomości prawego stawu nadgarstkowego, zespół bólowy i poczucie pogorszenia sprawności. Uszczerbek na zdrowiu powoda na skutek obrażeń doznanych w wyniku wypadku jest stały i wynosi 5 % według punktu 130a – ograniczenie ruchomości w obrębie nadgarstka w następstwie uszkodzeń (skręcenia, zwichnięcia, złamania kości nadgarstka, martwice aseptyczne tych kości) w zależności od ustawienia, zakresu ruchów, objawów bólowych i troficznych oraz funkcji palców zgodnie z treścią Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku (Dz. U. 2013/954). Zakres cierpień fizycznych powoda w związku z doznanymi na skutek wypadku obrażeniami narządów ruchu był umiarkowany. W okresie systematycznego przyjmowania leków przeciwbólowych

w większych ilościach w ciągu pierwszych dwóch miesięcy po wypadku ich koszt wynosił 40 złotych miesięcznie. Przez następne cztery miesiące koszt leków przeciwbólowych ograniczył się do kwoty 20 złotych miesięcznie. Występowała potrzeba częściowej pomocy osób trzecich przez okres 2 miesięcy po wypadku przeciętnie w ciągu 3 godzin dziennie.

Ze względu na doznane urazy narządów ruchu obecnie powód nie wymaga pomocy osób trzecich. Wszelkie zastosowane u powoda ćwiczenia i zabiegi usprawniające z zakresu fizjoterapii i fizykoterapii były uzasadnione. Rokowania na przyszłość są dobre. Nie można wykluczyć, że u powoda istnieje przewlekłe uszkodzenie miękkich struktur w obrębie prawego stawu nadgarstkowego. Po wykonaniu artroskopii prawego nadgarstka może dojść do odczuwalnej poprawy.

[pisemna opinia biegłego ortopedy – k. 143-146]

Sprawca wypadku komunikacyjnego posiadał w dacie wypadku polisę OC wykupioną u pozwanego.

[bezsporne, nadto potwierdzenie zawarcia umowy polisy – akta szkody 440118]

W dniu 26 sierpnia 2013 roku powód zgłosił pozwanemu szkodę jakiej doznał w wyniku wypadku z dnia 20 stycznia 2013 roku wnosząc o wypłatę 35.000 złotych z tytułu zadośćuczynienia, 600 złotych tytułem kosztów opieki osób trzecich, 300 złotych tytułem kosztów leczenia, 41,71 złotych tytułem zakupu preparatów farmaceutycznych.

[poświadczona za zgodność z oryginałem kopia pisma z dnia 29.08.2013 r. – k. 13, zgłoszenie szkody na osobie, potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia – akta szkody 440118]

Decyzją z dnia 25 września 2013 roku przyznano na rzecz powoda za szkodę powstałą w wyniku wypadku z dnia 20 stycznia 2013 roku kwotę 5.936 złotych, w tym 5.600 złotych tytułem zadośćuczynienia, 341,47 złotych tytułem kosztów leczenia (zgodnie z fakturą (...) – 41,47 złotych i rachunkiem nr (...) – 300 złotych) i 336 złotych tytułem kosztów opieki osób trzecich (14 dni x 2 h x 8 zł + 14 dni x 1 h x 8 zł).

[poświadczona za zgodność z oryginałem kopia decyzji z dnia 25.09.2013 r. – k. 11-12, decyzja z dnia 25.09.2013 r. – akta szkody 440118, wyjaśnienia informacyjne powoda 00:32:45 – 00:32:31 k. 76-78 w zw. z zeznaniami powoda – k. 170v., płyta – k. 80v.,]

Stawka (...) Komitetu Pomocy (...) pełnej odpłatności jednej roboczogodziny za usługi opiekuńcze w dni powszednie w okresie od stycznia 2012 roku wynosiła 10,50 zł/h.

[poświadczona za zgodność z oryginałem kopia pisma (...) k. 52]

P. G. ma 49 lat. Wraca do aktywności sprzed wypadku. Zaczął chodzić na basen i na siłownię. Nadal odczuwa lęk przed prowadzeniem samochodu. Odczuwa częste bóle głowy i bóle kręgosłupa. Przy wykonywaniu ruchów dłonią czuje ból. Musi się często prostować. Nadal zażywa ogólnodostępne leki przeciwbólowe. Powód prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z matką. Jego matka otrzymuje rentę w wysokości 1.300 złotych. Powód pobiera wynagrodzenie w wysokości 3.000 złotych netto. Stałe koszty utrzymania mieszkania wynoszą 500 złotych miesięcznie.

[wyjaśnienia informacyjne powoda 00:02:22 – 00:32:06 k. 76-78 w zw. z zeznaniami powoda – k. 170v., zeznania Z. G. 00:37:16-00:53:35 – k. 78-79]

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na kserokopiach dokumentów załączonych do akt sprawy, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, a także w oparciu o opinie powołanych w sprawie biegłych. Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego nie nasuwała żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Opinie biegłych Sąd uznał za rzetelne, sporządzone zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy, zawierające pełne i fachowe wyjaśnienia kwestii wymagających wiadomości specjalnych. Biegli wydali opinie po zapoznaniu się z aktami sprawy i po przeprowadzeniu badania powoda. Wnioski przedstawione w sporządzonych opiniach, zostały oparte na powyżej wskazanym materiale dowodowym, jak również poparte doświadczeniem własnym biegłych. Biorąc pod uwagę ich podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w nich wniosków Sąd uznał sporządzone opinie za w pełni miarodajne i wyczerpujące. Strony nie kwestionowały wniosków i konkluzji zawartych w przedmiotowych opiniach i nie zgłaszały wniosków o powołanie dowodu z opinii innych biegłych. W ocenie Sądu również nie było potrzeby dalszego uzupełnienia sporządzonych opinii.

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania powoda, który był przesłuchiwany informacyjnie oraz na okoliczność przebiegu zdarzenia z dnia 20 stycznia 2013 roku, przebiegu leczenia i rekonwalescencji, uciążliwości z tym związanych, bólu i cierpienia spowodowanych zdarzeniem, kosztów jakie poniósł z przedmiotowym zdarzeniem, jego stanu zdrowia przed wypadkiem i aktualnego, jego trybu życia przed wypadkiem i po wypadku oraz sytuacji rodzinnej i majątkowej w trybie art. 299 k.p.c. Powód przedstawił chronologicznie szczegółową relację dotyczącą przebiegu wypadku, procesu leczenia, zmian jakie wypadek i jego skutki wywarły na jego życie zawodowe i prywatne. Sąd nie miał podstaw do kwestionowania zeznań powoda, gdyż zostało one potwierdzone w pozostałym materiale dowodowym, w tym w szczególności w zeznaniach świadka Z. G..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w przeważającej części.

Warunki odpowiedzialności pozwanego określają w przedmiotowej sprawie przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umowy ubezpieczenia – art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c., art. 821 k.c. i art. 822 k.c. oraz regulujące odpowiedzialność cywilną posiadacza i kierowcy z tytułu czynów niedozwolonych – art. 436 § 2 k.c., a nadto ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. 2016/2060) – art. 19 ust. 1, art. 34 ust. 1.

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności za sprawcę zdarzenia.

Stosownie do art. 444 § 1 zd. 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

W myśl art. 445 § 1 k.c., w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W orzecnictwie ukształtowana została zasada, zgodnie z którą funkcja kompensacyjna powinna mieć najistotniejsze znaczenie dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia. Uzupełnieniem jak i ograniczeniem tej zasady był pogląd, że wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (zob. np. orzeczenie SN z dnia 24 czerwca 1965 roku, sygn. akt I PR 203/65, OSP 1966/4/92). Jego konsekwencją – na co wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku, sygn. akt I CK 131/03, opublikowanego w OSNC 2005/2/40 – była utrzymująca się tendencja do zasądzania skromnych sum tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W ostatnich latach Sąd Najwyższy, w dążeniu do przełamania tej tendencji, wielokrotnie podkreślał, że ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia o jego rozmiarze powinien decydować w zasadzie rozmiar doznanej krzywdy, tj. stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich rodzaj, intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w dziedzinie życia osobistego i społecznego, wiek poszkodowanego, rodzaj wykonywanej pracy i inne podobne okoliczności danej sprawy (wyrok SN z dnia 17 września 2010 roku, sygn. akt II CSK 94/10, OSNC 2011/4/44, wyrok SN z dnia 30 stycznia 2004 roku, sygn. akt I CK 131/03, OSNC 2005/2/40, wyrok SA w Gdańsku z dnia 31 grudnia 2010 roku, sygn. akt III APa 21/10, LEX nr 784244, wyrok SN z dnia 26 listopada 2009 roku, sygn. akt III CSK 62/09, wyrok SN z dnia 19 stycznia 2012 roku, sygn. akt IV CSK 221/11, LEX nr 1119550).

W aktualnej linii orzeczniczej podkreśla się, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać pewną ekonomicznie odczuwalną wartość (wyrok SA w Katowicach z dnia 21 listopada 2007 roku, sygn. akt I ACa 617/07, LEX nr 795203, wyrok SA w Łodzi z dnia 7 września 2012 roku, sygn. akt I ACa 640/12, LEX nr 1220559).

Zwraca się również uwagę na konieczność rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury, które to okoliczności muszą być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego i sytuacją życiową, w jakiej się znalazł (zob. wyrok SN z dnia 9 listopada 2007 roku, sygn. akt V CSK 245/2007, OSNC - ZD 2008/4/ 95, wyrok SN z dnia 26 listopada 2009 roku, sygn. akt III CSK 62/09, LEX nr 738354, wyrok SN z dnia 13 grudnia 2007 roku, sygn. akt I CSK 384/07, LEX nr 351187).

Jak wynika z powyższego, zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, przyznana bowiem suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Powinna ona wynagrodzić doznane cierpienia fizyczne i psychiczne, aby w ten sposób przynajmniej częściowo została przywrócona równowaga zachwiana na skutek doznanego uszczerbku. Jego wysokość winna być zatem ustalona w odniesieniu do osoby pokrzywdzonego i całokształtu okoliczności konkretnej sprawy.

W niniejszej sprawie powód dochodził zadośćuczynienia i odszkodowania od ubezpieczyciela posiadacza pojazdu marki V. (...) o numerze rej. (...) 9LU2, który był sprawcą wypadku drogowego z dnia 20 stycznia 2013 roku.

Bezspornym pozostał fakt zaistnienia opisanego wyżej wypadku komunikacyjnego, jak również to, że obowiązek naprawienia powstałej w wyniku tego wypadku szkody majątkowej spoczywa na pozwanym. Pozwany zresztą nie kwestionował podstawy swojej odpowiedzialności w toku niniejszego postępowania, a jedynie twierdził, iż roszczenia powoda są nieuzasadnione, a dotychczas wypłacona przez ubezpieczyciela kwota w całości zaspokaja jego roszczenia.

W wyniku przedmiotowego zdarzenia powód doznał skręcenia prawego nadgarstka, skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa oraz stłuczenia lewego stawu kolanowego. Rozmiar cierpień fizycznych spowodowanych dolegliwościami u powoda był umiarkowany. Powód jako osoba praworęczna miał znacznie ograniczoną sprawność prawej kończyny górnej wynikającą z ograniczenia ruchomości prawego nadgarstka. Musiał nosić usztywnienie dłoni, a następnie rękawicę uciskową. Należy jednocześnie zauważyć, że leczenie powoda w związku z przedmiotowym zdarzeniem drogowym było dość długie, gdyż trwało ponad 6 miesięcy. W tym czasie powód odbył dwa cykle rehabilitacji oraz z uwagi na niezdolność do pracy pozostawał na zwolnieniu lekarskim. Sąd miał także na względzie, że powód ze względu na wypadek wymagał pomocy innych osób, jak stwierdził biegły sądowy z zakresu ortopedii, przez okres 2 miesięcy, co było zgodne z zeznaniami powoda i świadka Z. G.. Istotne znaczenia miała okoliczność, iż z uwagi na trudności w wykonywaniu prac fizycznych w ramach zatrudnienia na stanowisku pracy wymagającym kierowania pojazdami i pełnej sprawności fizycznej, powód został przeniesiony na inne stanowisko pracy. Dodatkowo Sąd wziął pod uwagę fakt, iż obecnie powód nadal odczuwa częste bóle głowy i kręgosłupa. Na skutek wypadku obniżeniu uległa aktywność powoda. Musiał początkowo zrezygnować, a później ograniczyć chodzenie na basen i siłownię, mimo iż wcześniej regularnie korzystał z tych form aktywności fizycznej. Sąd miał także na względzie, że doznane urazy przez powoda skutkują u niego łącznie 7 % uszczerbkiem na zdrowiu, w tym 5 % trwałego uszczerbku z przyczyn ortopedycznych i 2 % długotrwałego uszczerbku z przyczyn neurologicznych.

W tym miejscu należy wskazać, że na ustalenie kwoty należnej powodowi tytułem zadośćuczynienia nie miało wpływu to, że powód od 2014 roku leczy się u psychiatry z powodu lęków przed prowadzeniem samochodem. Strona powodowa pomimo podnoszenia tej okoliczności nie wnosila o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność skutków, jakie wypadek wywoływał w zdrowiu psychicznym powoda i przyznania w związku z tym stosownego zadośćuczynienia. Jednocześnie pozwany kwestionował związek problemów psychicznych powoda z przedmiotowym wypadkiem.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd, po wszechstronnym rozważeniu cierpień fizycznych i psychicznych powoda, trwałości poszczególnych skutków wypadku na zdrowie i aktywność życiową powoda oraz jego aktualny stan zdrowia, określił wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia za doznaną w wyniku przedmiotowego wypadku krzywdę na kwotę 14.700 złotych. Mając na względzie, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacono powodowi kwotę 5.600 złotych na rzecz powoda należało zasądzić dalsze zadośćuczynienie w wysokości 9.100 złotych.

Powód wystąpił o zwrot utraconych zarobków w wysokości 1.138 złotych. Powód wykazał, że w związku ze zdarzeniem z dnia 20 stycznia 2013 roku utracił zarobek co najmniej w wysokości objętej żądaniem pozwu. Powód przed wypadkiem był zatrudniony na podstawie umowy o pracę na stanowisku magazynier – kierowca z wynagrodzeniem w wysokości 1.600 złotych brutto. Po wypadku z uwagi na niezdolność do pracy przebywał na zwolnieniu lekarskim w okresie od dnia 21 stycznia 2013 roku do dnia 14 lipca 2013 roku. Sąd ustalił na podstawie zaświadczenia wystawionego przez firmę, w której powód był zatrudniony (k. 150), iż różnica pomiędzy kwotą netto jaką powód otrzymał z tytułu wynagrodzenia za pracę, wynagrodzenia za czas choroby i zasiłku chorobowego, a kwotą netto jaką otrzymałby z tytułu wynagrodzenia za pracę, gdyby nie korzystał ze zwolnienia lekarskiego wynosiła 1.421,96 złotych. Skoro powód dochodził kwoty w niższej wysokości 1.138 złotych, to kwotę tę należało zasądzić na rzecz powoda tytułem odszkodowania za utracone zarobki.

Uwzględnieniu podlegało również roszczenie powoda o zasądzenia kosztów opieki osób trzecich w kwocie 200 złotych. Sąd w tym zakresie poczynił ustalenia w oparciu o opinię biegłego z zakresu ortopedii, zeznania powoda i świadka, z których zgodnie wynika, że powód po wypadku wymagał opieki osób trzecich przez okres 2 miesięcy w wymiarze

3 godzin dziennie. Jako miarodajne do oceny kosztów opieki przyjęte zostały przez Sąd stawki stosowane przez Polski Komitet Opieki Społecznej aktualne w dacie zaistnienia wypadku, tj. po 10,50 złotych za godzinę. Stawki te stosowane są na rynku usług opiekuńczych i to przez stowarzyszenie charytatywne, nie ma więc podstaw do twierdzenia, iż są one zawyżone. Biorąc pod uwagę, że koszty opieki osób trzecich wynosiły 1.890 złotych (3 h x 10,50 zł/h x 60 dni = 1.890 złotych), a powód otrzymał w toku postępowania likwidacyjnego z tego tytułu kwotę 336 złotych, Sąd uwzględnił żądanie w zakresie kwoty kosztów opieki osób trzecich w całości. Na marginesie dodać należało, iż nawet gdyby zastosować przyjętą przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego stawkę godzinową 8 złotych, to również roszczenie powoda z tego tytułu byłoby uzasadnione.

O odsetkach od kwoty zadośćuczynienia w wysokości 4.000 złotych Sąd orzekł mając na uwadze, że powód w pozwie wnosił o zasądzenie odsetek od tej kwoty od dnia 26 września 2013 roku, a następnie zmienił roszczenie o zasądzenie odsetek w ten sposób, że wnosił o ich zasądzenie od dnia doręczenia pozwu. Skoro powód na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. 2016/2060) był uprawniony do żądania odsetek od tej kwoty od dnia następnego po upływie trzydziestodniowego terminu do likwidacji szkody, a żądał ich od daty doręczenia pozwu pozwanemu, należało zasądzić odsetki ustawowe od kwoty 4.000 złotych zgodnie z jego żądaniem, tj. od dnia 13 kwietnia 2015 roku (punkt 1.a) wyroku). W tym miejscu należy wskazać, powód zmienił powództwo nie cofając pozwu co do odsetek ustawowych od kwoty 4.000 złotych od dnia 26 września 2013 roku do dnia 12 kwietnia 2015 roku, co prowadziło do oddalenia powództwa w tym zakresie.

Na tej samej zasadzie Sąd orzekł o odsetkach ustawowych od kwoty 200 złotych tytułem opieki osób trzecich w punkcie 1.d) wyroku.

O odsetkach od kwoty 5.100 złotych tytułem zadośćuczynienia Sąd orzekł biorąc pod uwagę, że już w zgłoszeniu szkody powód żądał zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 35.000 złotych, w której mieści się zarówno wypłacona już kwota 5.600 złotych i pierwotnie żądana w pozwie, jak i ta dodatkowo zażądana w toku procesu. Skoro pismo ze zmianą powództwa pozwany otrzymał w dniu 9 grudnia 2016 roku (k. 165), ale już w dniu 12 października 2016 roku wystosował pismo procesowe, w którym poinformował, że nie uznaje powództwa w zakresie w jakim zostało rozszerzone, to Sąd zasądził odsetki od kwoty 5.100 złotych zgodnie z żądaniem powoda od dnia doręczenia pozwanemu tego pisma, tj. od 9 grudnia 2016 roku, o czym orzekł punkcie 1.b) wyroku.

O odsetkach od kwoty 1.138 złotych tytułem utraconych zarobków Sąd orzekł w punkcie 1.c) wyroku biorąc pod uwagę, iż roszczenie o zwrot utraconych zarobków zostało zgłoszone po raz pierwszy w pozwie, a stało się wymagalne od dnia następnego po dniu doręczenia pozwanemu odpisu pozwu (k. 74), tj. od dnia 14 kwietnia 2015 roku. Zatem roszczenie o odsetki od tej kwoty w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu.

Mając na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dacie obowiązywania znowelizowanych przepisów w zakresie odsetek określonych w Kodeksie Cywilnym, niezbędnym było uwzględnienie przedmiotowych zmian w treści wyroku. Zgodnie z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015/1830) art. 481 k.c. otrzymał, począwszy od jego § 2, następujące brzmienie: Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe

za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Nadto,

w dodanych § 2¹⁻² powołanego przepisu, wskazano, iż: maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹); jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek

maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²); postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§ 2³); Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie (§ 2⁴).

W dotychczasowym brzmieniu powołanego art. 481 k.c., wskazywano jedynie, iż odsetki za opóźnienie, w przypadku, gdy ich wysokość nie była z góry oznaczona, równe są wysokości odsetek ustawowych. W przypadku natomiast, gdy wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel mógł żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie natomiast z art. 57 tejże ustawy, z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku.

Powyższe rozróżnienie odsetek zasądzonych w wyroku jest tym bardziej uzasadnione, iż do 31 grudnia 2015 roku Kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016 roku funkcjonują w tej ustawie dwa pojęcia, a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe od pierwszych.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym było zasądzenie odsetek od kwoty 4.000 złotych począwszy od dnia 13 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, od kwoty 1.138 złotych począwszy od dnia 14 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od kwoty 200 złotych od dnia 13 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku (tj. dnia poprzedzającego wejście w życie przedmiotowej ustawy nowelizującej, w zakresie przepisów dotyczących odsetek określonych w kodeksie cywilnym) w wysokości odsetek ustawowych, określonych w art. 481 k.c. w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2016 roku, które wynosiły 8 % rocznie, a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 k.c. w aktualnym brzmieniu, które wynoszą obecnie 7 % w skali roku.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie od kwoty 5.100 złotych Sąd orzekł zaś na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2016 roku.

W tym miejscu należy wskazać, że Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela pogląd, zgodnie z którym, jeżeli zobowiązany nie płaci zadośćuczynienia w terminie wynikającym z przepisu szczególnego lub w terminie ustalonym zgodnie z art. 455 in fine k.c., uprawniony nie ma możliwości czerpania korzyści z zadośćuczynienia, jakie mu się należy już w tym terminie. W rozpoznawanej sprawie ubezpieczyciel nie wykazał okoliczności koniecznych do ustalenia wysokości zadośćuczynienia, zwalniających go od obowiązku dochowania ustawowego terminu z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. W szczególności okoliczności faktyczne, które powód przywołał w uzasadnieniu żądania, zgłaszane już były w postępowaniu likwidacyjnym, zatem nie są to fakty nowe, z którymi strona pozwana miała możliwość zapoznania się dopiero

w toku postępowania sądowego. Zdaniem Sądu, wbrew twierdzeniom pozwanego obowiązek zaspokojenia roszczenia o zadośćuczynienie z tytułu uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia w niniejszej sprawie nie stał się wymagalny dopiero z datą wydania uwzględniającego to roszczenie wyroku, lecz z chwilą wezwania pozwanego do jego zaspokojenia (art. 455 k.c.).

Sąd oddalił roszczenia o zwrot kosztów leczenia w wysokości 338 złotych

wraz z odsetkami za opóźnienie. Przedmiotowe roszczenie wynikające z faktury VAT (...) (k. 167) tytułem poniesionych kosztów wizyty u neurologa i rachunku nr (...) (k. 168) za zakup preparatów farmaceutycznych zostało już bowiem zaspokojone przez ubezpieczyciela w postępowaniu likwidacyjnym poprzedzającym niniejszy proces.

Oddaleniu podlegało również żądanie powoda dotyczące ustalenia odpowiedzialności pozwanego za szkodę, która może powstać w przyszłości w związku z wypadkiem powoda z dnia 20 stycznia 2013 roku. Powód nie udowodnił interesu prawnego w ustaleniu powyższej okoliczności (art. 189 k.p.c.), bowiem z uwagi wprowadzenie do Kodeksu cywilnego art. 442¹ § 3, zgodnie z którym w razie wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia, będzie miał on możliwość, w razie ujawnienia się w przyszłość dalszych następstw przedmiotowego wypadku, do ich skutecznego dochodzenia przez Sądem.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. zgodnie z którym Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Powód po zmianie powództwa żądał z tytułu zadośćuczynienia i odszkodowania zasądzenia kwoty 10.776 złotych, z której to kwoty Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 10.438 złotych. Powód wygrał zatem sprawę w 97 % ($10.438 \text{ zł} \times 100 \% / 10.776 \text{ zł} = 97 \%$).

Powód poniósł w niniejszej sprawie koszty z tytułu zastępstwa procesowego w wysokości 1.200 złotych, opłaty sądowej w wysokości 267 złotych, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych i zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 300 złotych. Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.784 złote.

Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Zgierzu poniósł w sprawie tymczasowo koszty w łącznej wysokości 1.050,12 złotych, w tym opłatę od rozszerzonej części powództwa w wysokości 273 złote (k. 149) i koszty wynagrodzeń biegłych w wysokości 777,12 złotych (359 złotych – k. 132; 418,12 złotych – k. 148). Sąd nakazał więc pobranie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwoty 1.050,12 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych.